

GUGUK MAHKEMEDE

İÇİNDEKİLER

GUGUK MAHKEMEDE

ç

Arslan Kral bir gün Dedektif Ostrik'i çağırdı. Ona bir görev verdi. Bu görev guguk kuşu hakkında yapılan bir ihbarın araştırılmasıyla ilgiliydi.

Guguk kuşu sahtekârlıkla suçlanıyordu. Suçlandığı konu da başkalarının yuvalarına yumurta koyup onları o yuvalarda büyütmekti.

Dedektif Ostrik bu konuyu incelemek için işe başladı. İlk önce çalı bülbülünü, daha sonra sazlık bülbülünü dinledi. Bunlar suçlamaların doğru olduğunu söylediler. Hatta birkaç sefer kendi yuvalarına da guguk yumurtası koyulduğunu söylediler. Böylece guguk kuşunun hem kendine yuva yapmadığını hem de yavrularını başkalarına baktırdığını anlattılar.

Dedektif Ostrik araştırmalarını iyice derinleştirdi. Bu konuyu yaban güvercini ve leylek Laklak'a da sordu. Onlar da bu zamana kadar öğrendiklerinin doğru olduğunu söylediler. Bunlara ilâve olarak da guguk kuşunun yuvalara kendi yumurtasını koyarken yuvadaki bir yumurtayı aşağıya attığını anlattılar. Guguk

kuşunun bu davranışının doğru olmadığını söylediler. Çoğu kez ötücü kuşların yuvalarını kullandığını anlattılar.

Dedektif Ostrik bütün bilgileri toplayıp Arslan Kral'a sundu. Ardından suçlamaların doğru olduğu hakkında bilgi verdi.

Ama Arslan Kral bundan pek tatmin olmuşa benzemiyordu.

– Bu işi bir de kendi gözlerinle görmeli de-

ğil misin? Bana daha kesin deliller getir. Belki de onu suçlayanlar sana eksik bilgi vermiş olabilir, diye Ostrik'i uyardı.

Dedektif Ostrik, Arslan Kral'a hak verdi ve tekrar işe koyuldu.

Guguk kuşunu günlerce takip etti. Onun ne yaptığını, nerelere gittiğini ve nasıl planların peşinde olduğunu anlamak için ardı sıra dolaştı. Ama kendini gizledi her yerde. Yoksa dikkat çekebilir ve onu şüphelendirirdi.

Bir gün guguk kuşunun bir kaç yuvaya uğradığını gören Dedektif Ostrik, o yuvalara gitti baktı. Bir de ne görsün. Her yuvaya bir yumurta bırakılmıştı. Hâlbuki ötücü kuşların yumurtlaması birkaç gün sonra olacaktı. Daha sonra birkaç yuvaya daha uğrayan guguk kuşu oralara da yumurtalar bıraktı. Böylece yirmiye yakın yuvaya uğradı. Dedektif Ostrik, bunları bir bir tesbit ettikten sonra vardı Arslan Kral'a bilgi sundu. Arslan Kral:

– Şimdi guguk kuşunun suçu kesinleşmiş

oldu, dedi. Sonra onun yakalanmasını emretti. Bunun için zabit leyleği görevlendirdi. Zabit leylek guguk kuşunu yaka paça Arslan Kral'ın huzuruna getirdi.

Arslan Kral guguk kuşuna suçunu söyledi.
O da kabahatini kabul edip başını öne eğdi.

Arslan Kral guguk kuşuna mahkeme edileceğini söyledi. Mahkeme sonucunda cezası ne ise onu çekecekti.

Birkaç gün geçtikten sonra guguk kuşu mahkemeye çıkarıldı. Mahkemede orman hayvanlarının hepsi mevcuttu.

Guguk kuşundan, kendini savunması istendi. Guguk, suçlamaları kabul etti. "Ama bir hata var." diye onları uyardı:

– Bütün bunları benim yaptığım doğru. Ama sebebini hiç araştırdınız mı? Niçin böyle yapıyorum? Hiç sorup soruşturdunuz mu, dedi.

Arslan Kral kükredi:

– Sahtekârlığın sebebi mi olurmuş?

Guguk, krala dönüp:

– Sayın kralımız! Benim bu yuvalara yumurta bıraktığım doğru. Oralarda yavrularımı büyüttüğüm de. Hatta yavrularımı başka kuşlara beslettiğim de doğru. Ama bunları ben iş olsun diye yapmıyorum.

– Neymiş bunların sebebi bakayım?

– İlk olarak ben ötücü kuşların yuvalarına yumurta koyuyorum. Çünkü tabiattaki ses dengesinin korunması gerekir. Her tarafta ötücü kuşların sesleri yükselse nasıl rahatsız oluruz bir düşünün. Hem siz hem biz bu ormanlarda duramayız. Hani bir-iki bülbülün ötmesine kafa dayanır da her tarafta binlerce bülbülün ötmesi nasıl bir uğultu meydana getirir siz düşünün. O hareketimle ben, bu dengenin sağlanmasına vesile oluyorum.

İkinci olarak da yumurta koyduğum yuvadan en sağlıksız yumurtayı atıyorum. Böylece

geriye sağlıklı yumurtalar kalıyor. Ötücü kuşların en sağlıklıları hayatta kalmış oluyor.

Ayrıca bu ötücü kuşlar çok kez tabiatta yararlı işler yapan böceklerle besleniyorlar. Bu böceklerin bu kuşlar tarafından yenmesi tabii dengeyi bozacağı için biz bunların sayılarını da dengede tutmaya çalışıyoruz. Yüce Yaratıcı, beni bunlara vesile kılıyor.

Bu savunma hem Arslan Kralı hem de orada bulunan hayvanları şok etmişti.

Bir ara tilki ortaya çıktı ve bu savunmanın saçma olduğunu söyledi. Bunun kendini kurtarmak için uydurulan bir yalan olduğunu öne sürdü.

Arslan Kral:

– Bak, tilki kardeş, bunların doğru olmadığını söylüyor. Ona karşı bir sözün var mı, diye sordu.

Guguk:

– Pekâlâ, dedi. Ben burada sadece bir deney

yapacağım ve sizler de beni izleyeceksiniz.

Sonra etrafındaki hayvanlara bakarak:

– Lütfen, bütün ötücü kuşlar öne çıksın!

Bütün ötücü kuşlar öne çıktılar. Yüzlercesi oradaydı çünkü.

Guguk, Arslan Kral'a dönüp:

– Kralımız emrediniz, hepsi aynı anda ötmeye başlasın, dedi.

Arslan Kral emretti. Bütün ötücü kuşlar birden ötmeye başladılar. O kadar büyük bir gürültü oldu ki bütün hayvanlar kulaklarını tıkadılar. Bu gürültü bir müddet devam etti.

Bir ara Arslan Kral kükredi:

– Yeter, yeter! Kesin sesinizi. Kulaklarımızın zarı patlayacak yahu!

Bunun üzerine guguk kuşu baktı ve gülümsedi.

– Bakınız kralımız bunlar sadece burada

olanlar. Siz bir de bunların her tarafı sardığını düşünün. O zaman bu diyarı terk etmekten başka çaremiz kalır mıydı?

Tilki:

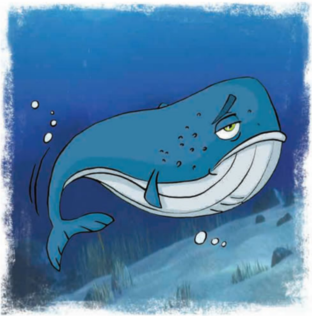
– Pekâlâ, dedi. Bunu kabul ettik ya diğer sebepler? Onların da ispatı gerekmez mi?

Bu sefer Arslan Kral söze karıştı:

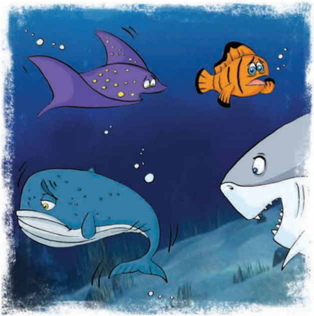
– Dostum, birinci denemede kulaklarımız neredeyse sağır olacaktı. Eğer ikinciyi denersek o zaman hayatımız zehir olacak. Gel sen bu savunmaya karşı durmaktan vazgeç.

Tilki, Arslan Kral'a hak verdi. Bütün hayvanlar da hak verdiler. Guguk beraat etti ve tekrar tabiatın bağrına döndü. O günden sonra hayvanlar bilip bilmeden hiçbir canlıyı suçlamadılar.

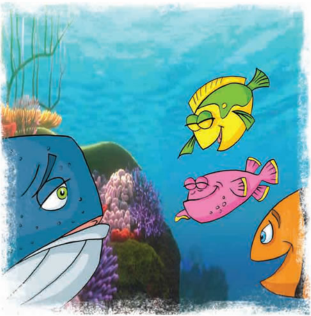
PÜTÜRLÜ BALİNA

Yavru balina çok üzgündü. O gün denizleri hep üzgün dolaştı. Suratı asık bir şekilde gezdi durdu mavi sularda.

Onu görenler şaşkındı. "Ne oldu bu balinaya?" diyorlardı. "Yoksa bir yakınını mı kaybetti?"

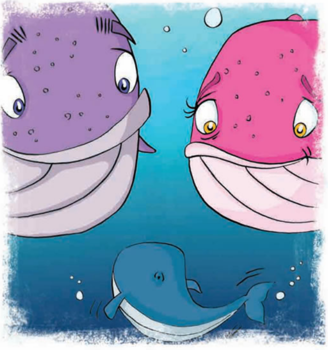
Ama onun ne bir yakınını kaybettiği vardı, ne de başka bir şey. Derdi bambaşkaydı pütürlü balinanın. O gün arkadaşları onunla

"Pütürlü balina, pütürlü balina!" diye dalga geçmişlerdi. O da kendisiyle alay edilmesine çok kızmıştı. Eskiden beri pütürleri için pek üzülüyordu. Ama bugün canına tak etmişti artık bu dalga geçmeler. Ne zaman diğer balık arkadaşlarıyla oynamaya kalksa onunla dalga geçiyorlardı.

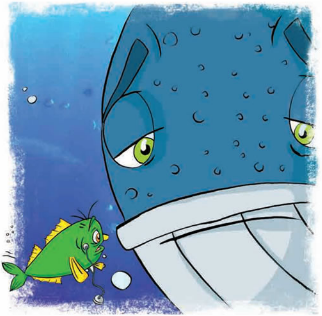
Bu durumu annesine anlatıyor, babasına anlatıyor ama boşuna. "Biraz daha büyüyünce bu pütürlerin hikmetini anlayacaksın. Şimdilik sabret." Ne zamana kadar sabredecekti?

"Beni doktora götürün!" diyordu durmadan. "Bu pütürlerimin yok olmasını istiyorum!" Annesi babası, "Bak bizim de pütürlerimiz var, ama hiç üzülmüyoruz!" diye söylediklerinde o:

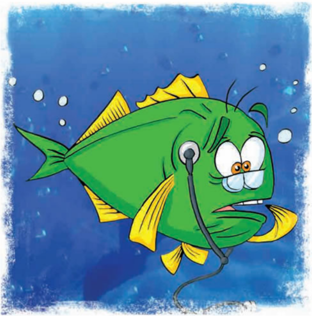
– Ama sizinle kimse dalga geçmiyorlar ki, diyordu.

Anne ve babası bu cevabın ardından üzülüyordu. Ama yapacak bir şeyleri de yoktu.

Bir gün artık bu yakınmalara dayanamadılar. Onu Doktor Lüfer'e götürdüler. Lüfer bu duruma bir anlam veremedi.

“Herkes kendi vücudundan memnun iken bu kendini beğenmeyen, aşağı gören balığa da ne oluyor böyle?” diye geçirdi içinden. Bu

pütürlerin üstesinden geleceğini biliyordu. Fakat önce nasihat etti yavru balinaya:

– Bak, senin bu pütürlerin sana çok yakışıyor. Onları yok edersek çok çirkin olabilirsin!

Yavru balina:

– Hayır hayır! Bunların hepsinin yok olmasını istiyorum. Bana ilâç verin, gerisine karışmayın, dedi. Ben de sizler gibi parlak, pürüzsüz bir balık olmak istiyorum. Vücudumdaki bu pütürlerden bıktım artık. Bunlar güzelliğimi yok ediyor, diye bağırıp çağırdı.

Lüfer, bu öfkeli yavru balinaya kızmadı. Onun, denizlerde bunun gibi çok hastası vardı. Böyle sitemlere artık alışmıştı.

– Tamam, dedi. İstediğin gibi olsun. Ama seni ikaz etmek isterim, gün gelip bu beğenmediğin pütürleri çok arayabilirsin.

– Hayır, hiç de bile istemiyorum, siz yeter ki

beni bu pütürlerden kurtarın.

Bunun üzerine doktor ona birkaç ilâç verdi. Birincisi su yosunlarından oluşmuş bir ilâçtı.

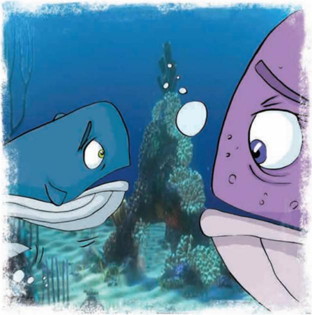
Bir diğeri mercan kalıntılarından karılmış bir merhemdi.

Pütürlü balina, annesi ve babasıyla geri döndü. Bu ilâçları hiç vakit kaybetmeden kullanmaya başladı. Birkaç ay içinde pütürleri kayboldu. Vücudu parlak ve pürüzsüz bir şekil aldı. Ama bir aksaklık başladı bu sefer de. Pütürler tamamen kaybolduktan sonra balinanın hareket yeteneği azaldı. Aşağılara doğru çöküyor, bir türlü suyun üstüne yükselemiyordu. Bir de sağa sola dönmesi zorlaşmıştı.

Annesi babası onun bu durumuna çok üzüldüler. Yavrularının pürüzsüz vücudu ilk başta onların da hoşuna gitmişti, ama ya bu hareketsizlik!

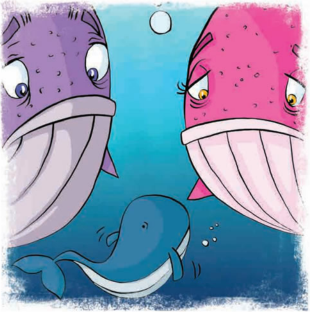
Yavru balina hepsinden daha üzgündü. Hareketsiz bir şekilde okyanusun dibinde uzun süre yatıyordu. Başına niçin böyle bir şey gelmişti? Ne kadar güzel, hareketli bir hayatı

vardı. İstediği zaman suyun üstüne çıkıyor, istediği zaman aşağı iniyordu. Sonra sağa sola dönerken gayet hareketli ve çevikti. Şimdi bütün bu yeteneklerini kaybetmişti.

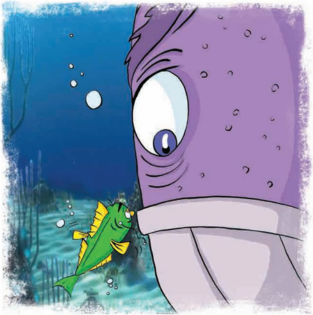
Bir gün tekrar anne ve babasına:

– Bana ne oldu böyle? Hiç hareket edemiyorum. Mavi suların en iyi yüzücülerinden biriydim, şimdi hantal bir hayvan oldum.

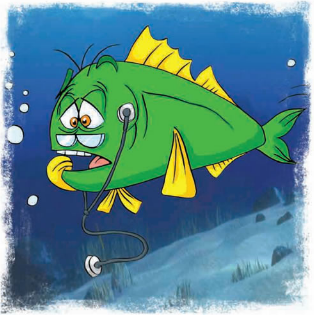

Yoksa bu bir hastalığın başlangıcı mı? Buna bir çare bulun, dedi.

Annesi babası çok üzülmüşlerdi. "Bu işin üstesinden yine Doktor Lüfer gelir!" diye düşünerek, tekrar ona gittiler.

Doktor Lüfer minik bir balıktı onlara göre. Ama bilgisi ve yeteneği büyüktü.

Dertlerini lüfere uzun uzun anlattılar. O da dikkatle onları dinledi. Sonra:

– Böyle bir şeyin olacağı zaten belliydi, dedi.

Onlar:

– Ne belliydi? Ne söylemeye çalışıyorsun?

– Pütürlerin yok olması karşılığında böyle bir aksaklığın olacağı belliydi, dedi.

Anne ve baba şaşkın bir şekilde:

– Pütürlerin yok oluşuna mı bağlıyorsun sen bütün bunları?

– Elbette, dedi Lüfer.

Bilgili olduğu için gayet rahat konuşuyordu. Bunu da öğretmişlerdi okullarında. Onlar dayanamayıp tekrar:

– Bu pütürler ile hareketsizlik arasında nasıl bir ilgi var, diye sordular.

Lüfer, yavru balinaya dönüp, pütürleri göstererek:

– Bu miniğin şuralarındaki pütürler su ile sürtündüğü için onun sağa sola dönmesini kolaylaştırıyordu. Şuradaki pütürler ise suyun üstünde rahat durmasını sağlıyordu.

Anne baba ve yavru balina şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Anne balina Lüfer'e:

– Niçin bunu bize daha önce söylemediniz, dedi.

Lüfer:

– Bir musibet bin nasihatten iyidir, dedi.

– Şimdi ne olacak, dedi anne balina.

– Ne olacağı var mı? İsterse benim verdiğim ilâçlara devam edecek ve güzel, ama hareketsiz vücuduyla hayatını sürdürecek. İsterse bunları kullanmayı bırakacak; pütürlü, ama sağlıklı hâline kavuşacak.

Anne ve babası yavru balinaya baktılar. Onun ikinci şıkkı kabul ettiği belliydi.

Anne, baba ve yavru balina lüfere teşekkür edip oradan ayrıldılar. Yavru balina bir daha o ilâçları kullanmadı. Vücudunda tekrar pütürler çıktı. Eski hareket yeteneğini tekrar kazanmıştı. Bir daha ne pütürlerinden yakındı ne de arkadaşlarının alay etmesinden. Hatta kendisiyle dalga geçen arkadaşlarına:

"Bunlar benim yüzgeçlerimden daha değerli. Onlar olmasaydı hayatım sönerdi!" diye övünüyordu.